

א. "בא... אל התבה"

1. בראשית פרק ו

(יג) וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים לְנֹחַ קַח לְךָ בְּשֵׁר כָּל בְּשֵׁר בָּא לִפְנֵי כִּי מְלֹאָה הָאָרֶץ חָמָס מִפְּנִיָּהֶם וְהִנְנִי מִשְׁחִיתֶם אֶת הָאָרֶץ:

(יד) עֲשֵׂה לְךָ תֵּבַת עֲצֵי גִפְרִית תַּעֲשֶׂה אֶת הַתֵּבָה וְכִפְרֹת אֶתָּה מִבֵּית וּמִחוּץ בַּכֹּפֶר: (טו) וְזֶה אֲשֶׁר תַּעֲשֶׂה אֶתָּה שְׁלֹשׁ מְאוֹת אַמָּה אַרְבֵּי הַתֵּבָה חֲמִשִּׁים אַמָּה רְחֹבָהּ וּשְׁלֹשִׁים אַמָּה קוֹמָתָה: (טז) צֹהַר תַּעֲשֶׂה לַתֵּבָה וְאֶל אַמָּה תִּכְלְנָהּ מִלְּמַעַלָּה וּפִתַּח הַתֵּבָה בְּצִדָּהּ תִּשְׁתָּה תַּחְתִּים שְׁנַיִם וּשְׁלֹשִׁים תַּעֲשֶׂה:

(יז) וְאֲנִי הִנְנִי מֵבִיא אֶת הַמַּבּוּל מִיָּם עַל הָאָרֶץ לְשַׁחַת כָּל בְּשֵׁר אֲשֶׁר בּוֹ רוּחַ חַיִּים מִתַּחַת הַשָּׁמַיִם כָּל אֲשֶׁר בָּאָרֶץ יָגוּעַ:

(יח) וְהַקִּמְתִּי אֶת בְּרִיתִי אִתְּךָ וּבֵאתָ אֵל הַתֵּבָה אַתָּה וּבְנֵיךָ וְאִשְׁתְּךָ וְנָשֵׁי בְנֵיךָ אִתְּךָ: (יט) וּמִכָּל חַיִּי מִכָּל בְּשֵׁר שְׁנַיִם מִכָּל תָּבִיא אֵל הַתֵּבָה לְהַחִיֵּת אִתְּךָ זָכָר וּנְקֵבָה יְהִיוּ:

(כ) מִהַעֲוֹן לְמִינְהוּ וּמִן הַבְּהֵמָה לְמִינָהּ מִכָּל רֶמֶשׂ הָאֲדָמָה לְמִינְהוּ שְׁנַיִם מִכָּל יָבֹאוּ אֵלֶיךָ לְהַחִיֵּי: (כא) וְאֶתָּה קַח לְךָ מִכָּל מֵאֲכָל אֲשֶׁר יֵאָכֵל וְאֶסְפַּתְּ אֵלֶיךָ וְהָיָה לְךָ וּלְהֵם לְאֲכָלָהּ:

(כב) וַיַּעַשׂ נֹחַ כְּכֹל אֲשֶׁר צִוָּה אֹתוֹ אֱלֹהִים כֹּן עָשָׂה: (כג) וַיֹּאמֶר ד' לְנֹחַ בֵּאתָ אֵל הַתֵּבָה וְכָל בֵּיתְךָ אֵל הַתֵּבָה כִּי אִתְּךָ רְאִיתִי צַדִּיק לִפְנֵי בְּדוֹר הַזֶּה:

2. שמות פרק ב

(ג) וְלֹא יָכֹלָה עוֹד הַצְּפִינוּ וְתִקַּח לּוֹ תֵּבַת גֹּמָא וּתְחַמְרָהּ בַּחֲמֹר וּבִצְפֹת וּתְשֵׂם בָּהּ אֶת הַיָּלֶד וּתְשֵׂם בְּסוּף עַל שְׂפַת הַיָּאָר: (ד) וּתְתַצֵּב אַחֲתוֹ מִרְחֹק לְדַעָה מֵהַ עֲשֵׂה לּוֹ:

(ה) וּתְיָרֵד בַּת פְּרָעָה לְרַחֵץ עַל הַיָּאָר וְנַעֲרַתֶּיהָ הִלְכַת עַל יַד הַיָּאָר וּתְרָא אֶת הַתֵּבָה בְּתוֹךְ הַסּוּף וּתְשַׁלַּח אֶת אֲמַתָּהּ וּתִקְחֶהּ:

(ו) וּתְפַתַּח וּתְרָאָהּ אֶת הַיָּלֶד וְהִנֵּה נֶעַר בֶּכָה וּתְחַמְלַל עָלָיו וּתְאָמַר מִיִּלְדֵי הַעֲבָרִים זֶה:

3. שפת אמת ספר בראשית - פרשת נח - שנת תרל"ב

אא"ז מו"ר זצ"ל¹ הגיד בשם רבותינו נ"ע כי תיבת נח הוא תיבת התורה ותפלה כו' וכן איתא בגמרא התורה קולטת גבי ערי מקלט דכתיב וזאת התורה כו' ע"ש (בבלי מכות דף י ע"א).

והפירוש כי בכל דבר יש נקודה חיות מהתורה. ואף שיש הסתר לפעמים, מכל מקום ע"י ביטול אמיתי לחיות התורה שיש בכל דבר חוזר להתקשרות ולהמשיך חיות מחדש. גלמי ראו עיניך וכו' (תהילים קלט/טז) כאשר נעשה אצל האדם באמת להיות בטל להשי"ת כמו שהיה בבטן אמו ממילא מתחדש החיות שבו כמו מקודם כמ"ש בזוה"ק על הפסוק יוצר רוח האדם בקרבו (זכריה יב/א).

ואותיות התורה הם ההארות שלמעלה מהשגה כי השגת האותיות הוא ע"י תיבות. כשנעשה צירוף תיבה באיזה אותיות יש בהם ציור פשוט ויכולין להשיגם.

ונמצא התיבה כלי לאור הפנימיות. ובאופן זה כל הדברים הם כלים להאותיות שגנוזים בפנימיותם.

בא אל התיבה - הוא אותיות הגנוזים בתיבה כנ"ל. נשכח השאר:

¹ בעל חידושי הרי"ם הוא רבי יצחק מאיר אלטר (1799-1866) מייסד חסידות גור, סבו של השפת אמת שגידלו אחרי שהשפת אמת התייתם בגיל צעיר מאד.

4. שפת אמת ספר בראשית - פרשת נח – שנת תרל"ד

אא"ז מו"ר ז"ל הגיד בשם הרבנים כי תיבת נח הוא תיבות ואותיות התורה כו' שיוכל כל אדם להכניס עצמו בכל תיבה מתורה ותפלה ועי"ז יוכל להנצל מכל הסתר. ואיתאכל שהתיבה קולטתו, כי בודאי צריך האדם להיות ראוי לכנוס תוך דברי תורה. אבל ע"י הביטול בכלל ישראל יוכל כל אדם להתדבק בדברי תורה:

5. הקדמת הרמב"ן לבראשית

עוד יש בידינו קבלה של אמת כי כל התורה כולה שמותיו של הקב"ה. שהתיבות מתחלקות לשמות בענין אחד כאילו תחשוב על דרך משל כי פסוק בראשית יתחלק לתיבות אחרות כגון בראש יתברא אלהים וכל התורה כן מלבד צירופיהן וגימטריותיהן של שמות...

ונראה שהתורה הכתובה באש שחורה על גבי אש לבנה בענין הזה שהזכרנו היה. שהיתה הכתיבה רצופה בלי הפסק תיבות והיה אפשר בקריאתה שתקרא על דרך השמות, ותקרא על דרך קריאתנו בענין התורה והמצוה. ונתנה למשה רבינו על דרך קריאת המצוות ונמסר לו על פה קריאתה בשמות. וכן יכתבו השם הגדול שהזכרתי כולו רצוף ויתחלק לתיבות של שלש שלש אותיות ולחלוקים אחרים רבים כפי השמוש לבעלי הקבלה:

6. ספר התניא² - שער היחוד והאמונה - פרק א

...הנה כתיב לעולם ה' דברך נצב בשמים ופירש הבעש"ט ז"ל כי דברך - שאמרת יהי רקיע בתוך המים וגו'. תיבות ואותיות אלו הן נצבות ועומדות לעולם בתוך רקיע השמים ומלובשות בתוך כל הרקיעים לעולם להחיותם כדכתיב ודבר אלהינו יקום לעולם ודבריו חיים וקיימים לעד כו'. כי אילו היו האותיות מסתלקות כרגע ח"ו וחוזרות למקורן, היו כל השמים אין ואפס ממש והיו כלא היו כלל וכמו קודם מאמר יהי רקיע כו' ממש. וכן בכל הברואים שבכל העולמות עליונים ותחתונים ואפילו ארץ הלזו הגשמית ובחינת דומם ממש - אילו היו מסתלקות ממנה כרגע ח"ו האותיות מעשרה מאמרות שבהן נבראת הארץ בששת ימי בראשית - היתה חוזרת לאין ואפס ממש כמו לפני ששת ימי בראשית ממש.

וז"ש האר"י ז"ל שגם בדומם ממש כמו אבנים ועפר ומים יש בחינת נפש וחיות רוחנית דהיינו בחינת התלבשות אותיות הדבור מעשרה מאמרות המחיות ומהוות את הדומם להיות יש מאין ואפס שלפני ששת ימי בראשית...

ב. "צא מן התיבה"

7. בראשית פרק ח

(טו) וַיִּדְבֹר אֱלֹהִים אֶל נֹחַ לֵאמֹר: (טז) צֵא מִן הַתֵּבָה אַתָּה וְאִשְׁתְּךָ וּבְנֵיךָ וּנְשֵׁי בְנֵיךָ אִתְּךָ:

8. שפת אמת ספר בראשית - פרשת נח - שנת [תרמ"ז]

במדרש צא מן התיבה. הה"ד (תהילים קמב/ח) הוציאה ממסגר נפשי להודות את שמך כו' דכתיב (יחזקאל מו/א) ששת ימי המעשה יהיה סגור. כי הגוף ומלבוש העשייה מכסה אור הנשמה והפנימיות. אך יש זמנים שנפתחים השערים בשמים ואז גם למטה נפתח לבות בני אדם העוסקים בעבודת הבורא ית'.

מכלל שנאמר הוציאה להודות, משמע שאינו יכול להודות ולהלל בכל עת. רק כמ"ש (תהילים קיח/יט) פתחו לי שערי צדק אבוא אודה כו' וכתיב (יחזקאל מו/א) (פה אָמַר ד' אלוקים שֶׁעַר הַחֲצֵר הַפְּנִימִית הַפְּנֵה קָדִים יִהְיֶה סָגוּר שֵׁשֶׁת יָמֵי הַמַּעֲשֶׂה) וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי יִפְתָּח וּבַיּוֹם הַחֲדָשׁ יִפְתָּח לָכֵן בִּשְׁבַת כָּתִיב (תהילים צב/ב) טוב להודות. וכן בר"ח יש הלל דכתיב (תהילים קטו/ז) לא המתים יהללו כו' ולא כל יורדי דומה משמע דכל מי שיש בו מיתה אינו יכול להלל כראוי דכתיב (תהילים קו/ב) מי ימלל גבורות ה' ישמיע כל תהלתו. כי אין סוף לרוממות אל ומי יוכל להלל לפניו ית'...

² רבי שניאור זלמן מלאדי, האדמו"ר הזקן 1745 – 1812. מייסד חסידות חב"ד.